

A keresztények két osztálya

„Egy test van, és egy szellem, mint ahogy abban az egy reménységben hívattatok is el, amelyre elhívattatok; egy Úr, egy hit, egy keresztség; egy Istene és Atyja mindenkinek, aki mindenek fölött és mindeneken keresztül és mindenekben ott van.” – Efézus 4:4-6

Szokatlan érveléssel fosztják meg a Jehova Tanúihoz tartozó egyéneket attól az Istennel való kapcsolattól, amelyet jogosan bírhatnának. Azt tanítják ugyanis, hogy a keresztényeknek két osztálya létezik, és egyiknek határozottan kiváltságosabb helyzete van a másikénál. Ez a tanítás végső soron arra szolgál, hogy támogassa a szervezeten belül érvényben levő hatalmi struktúrát, és egy kötelességtudó alávetettségi érzületet teremtsen a tagság részéről. Mi ennek a tanításnak a lényege, és milyen érvelést használnak annak alátámasztására?

Az Írásokban tett drága ígéretek között, melyeken azok osztoznak, akik Istenhez fordulnak megtérve, és az ő Fiának megváltó áldozatába vetik a hitüket, a következők találhatók:

Megszabadulnak a bűn és halál szolgaságából, megigazítatnak és igaznak találtnak Isten szemében, bűneik teljes megbocsátást nyernek Krisztus áldozatának engesztelő ereje által. Ő közbenjárójuk lesz, és szövetség részeseivé teszi őket Atyjánál, teljes mértékben kiengesztelődnek Istennel és családjá részévé válnak, Isten gyermekeivé, megkapva a fiúságot és egy bensőséges kapcsolatot Istennel. Örök életük lesz, és csak akkor vesznek el, ha elvesztik a hitüket, mivel Isten Fia kijelenti:

„Bizony, bizony mondom nektek, aki hallja a szavamat, és hisz annak, aki küldött engem, örök élete van, és nem kerül ítélet alá, hanem átment a halálból az életbe.” (János 5:24.)

Ezek igazán grandiózus ígéretek, és csodálatos kapcsolatot jelentenek Istennel és az ő Fiával. Viszont az Őrtorony Társulat jelenlegi tanításai szerint ezek az ígéretek és ez a kiváltságos kapcsolat ma csak mintegy 11 000 személy osztályrésze, a 144 000 kiválasztott „felkent maradékáé”. A többi, több mint hétmillió Jehova Tanújára nem vonatkoznak. Sőt, *egyre sem* vonatkoznak a földön abból az *hétmilliárd* többi emberből, aki nem Jehova Tanúja. Jehova Tanúi közül sokan nincsenek tudatában ennek a ténynek, nem veszik észre, hogy a szervezet hivatalos tanítása ebben a kérdéskörben mennyire túllő a célon. Valakiket őszintén aggaszt, amikor szembesülnek a tényekkel, hogy bár ők maguk hallgattak Isten jó hírére, hittek benne, megtértek, és hitüket Isten gondviselésének az ő Fián keresztül megvalósult jóvátételi áldozatába vetették, Jézus Krisztus mégsem Közbenjárójuk, még sincsenek megigazítva, és nem is lehetnek, amíg „Krisztus ezeréves uralma” véget nem ér; ezáltal bűneik sincsenek megbocsátva, hanem csak fel vannak függesztve; hogy ők nem Isten gyermekei, hanem csak „leendő gyermekek”, nem is lehetnek valóban gyermekek, amíg az „ezeréves ítélet”, és az azt követő próbatétel le nem zajlik. Ezen felül azt mondják nekik (tapintatosan persze) hogy a Keresztény Görög Iratok vagy Újszövetség a „felkentek” számára lett megírva, és nem vonatkozik a maradék több millió személyre, hacsak nem „mellékesen”. Ez azért van, mert ők nem tartoznak a 11 000 „felkent” közé, akik uralkodni fognak a mennyben Krisztussal, és akik egyedül részesülhetnek az Úr vacsorájából. Ezeket a tanításokat nem mindig fogadták el anélkül, hogy megkérdőjeleznék. Ennek a kettős, „felkentek” és „más juhok” osztálynak a biblikusságát vitató kérdések miatt a szervezet számos cikket készített, amelyek célja, hogy erősítsék a hitet a tanítás azon pontjaiban, amelyek a leggyengébbnek mutatkoznak. Az alkalmazott érvelés figyelemreméltó.

A „más juhok”

A „más juhok” meghatározása, amelyet a János 10:16 találhatunk, a kérdés részét képezi. Jézus szavai a következők:

„És más juhaim is vannak, amelyek nem ebből az akorból valók; őket is elő kell hoznom, és figyelni fognak a hangomra, és egy nyáj lesznek egy pásztorral.”

Az Őrtorony azt tanítja, hogy a „más juhok” kifejezéssel Jézus egy osztályra utalt, amelynek földi reménysége van és nem része a 144.000 „felkent” alkotta csoportnak.

Amikor egy fő európai fiókhivatal bizottságának az egyik tisztelt tagjával beszélgettem ez az írásszöveg is előkerült a beszélgetésben. A pusztá említésére - semmilyen megjegyzést nem fűztem hozzá és korábban sem beszéltünk erről -, azonnal rávágta, hogy: „Ez nyilvánvalóan a pogányokra vonatkozik.”

Az egyik Vezető Testületi ülésen ez a téma került terítékre, hogy megvitassuk, és megemlítettem, hogy számos személytől hallottam már amint az előbb idézett észrevétellel összhangban fejezi ki magát. Némi vita után a záróindítványban az szerepelt, hogy ragaszkodjunk a hagyományos állásponthez. A vita során Ted Jaracz egy figyelemreméltó példát adott a körkörös érvelésre amikor megkérdezte, hogy ‘hol máshol tűnne fel a földi reménységű osztály a példázatban, ha ez a kifejezés nem rájuk vonatkozik?’ Valójában, ahogy ezt Jaracz is jól tudja, a „földi reménységű osztály” következetesen *ki van hagyva* az Örtorony kiadványokban Jézus összes példázatánál, kivéve ezt és a juhokról és kecskékről szóló példázatot (Máté 25:31-46). Éppen mielőtt szavaztunk volna Leo Greenlees megkérdezte: „Nem úgy tűnik, hogy engedélyeznünk kellene az írásszöveg pogányokra alkalmazásának legalább a *lehetőségét*?” Azonban ilyen engedményt nem hoztak.

Ugyanakkor, először is a példázat egyértelműen leírja Jézus küldetését a zsidókhöz, akik Izrael „juhkarámjában” vannak, amelyhez jött, és akik közül elhívta azokat, akiket a „juhainak” nevezett, akik ismerték az Ő hangját és követték. Mivel, először egyértelműen a zsidók közül hívta el a juhait, kik lennének logikusan a „más juhok”, ha nem azok, akik nem zsidók, akik ezt követően hallották az ő hangját az apostolokon és a tanítványokon keresztül? János 10:1-16; vesd össze János 1:11-13; Máté 10:16; 15:24; 28:18-20; Cselekedetek 1:8.

Az Örtorony 1981. március 1-jei száma, a 10. oldalon igyekszik eloszlatni a témával kapcsolatos kételyeket, összhangban azzal a tradicionális felfogással, amit 1921 óta tanítanak. Figyeld meg azt a módot, ahogyan bevezetik az azzal ellentétes nézőpontot, mi szerint ez a szöveg a nem zsidókra vonatkozik, akik egyesülnek a zsidó keresztények aklával, és a kettőből lesz egy nyáj:

A kereszténység egyházai azt állítják, hogy a Jézus által ott említett „akol”-ban csak zsidó keresztények lehettek, míg a „más juhok” azok, akik a nem zsidók vagy az úgynevezett pogányok közül lettek keresztényekké; így mind a hívő zsidók, mind a hívő pogányok „egy nyáj”-já lettek az „egy pásztor” alatt az egyetlen szellemi akolban. Ez a tanítás azonban nincs összhangban a Bibliának más írásszövegeivel, amelyek ugyanerre a témára vonatkoznak.

Nyomban a „vörös hering”-érveléssel hozakodnak elő azzal, hogy a János 10:16 versének ezt az értelmezését „a kereszténység egyházai” magyarázataként mutatják be úgy, mintha ők lennének az eredeti forrásai annak a nézetnek, hogy a „más juhok” a szövegben a pogányokra vonatkozik. Ennek nagyon pontosan megjósolható hatása van a Tanú olvasók elméjére, olyan, amely ösztönzi a „provincializmus” iránti elfogultságukat. Mivel a kereszténységet „Nagy Babilon” fő részének tekintik, elátkozva ezzel őket, a nézetet kezdettől fogva ez az előítélet bélyegzi meg. A logikai gondolkodás területén ez úgy is ismert, mint a „kútmérgezés” taktikája, amely megpróbálja lejáratni a forrást annak érdekében, hogy úgy tűnjön, bármilyen bizonyíték vagy vita, amely ebből a forrásból származik, nem méltó komoly megfontolásra.

A tiszta gondolkodás egyértelművé teszi, hogy ez egy olyan hamis érvelés, amely azt állítja, hogy egyszerűen azért, mert valamit ilyen egyházak vallanak azt automatikusan gyanúsak kell tekinteni, sőt automatikusan hibásnak. A kereszténység bizonyára nagy része hasonlóan azt tanítja, hogy Krisztus az emberiség megváltója és hogy meghalt az emberiségért; a kereszténység legtöbb egyháza tanítja, hogy Isten Szavát, a Bibliában találhatjuk, amely isteni útmutatást nyújt az emberiségnek és megmutatja az utat az örök élethez. Vajon arra tanítják őket a kereszténység egyházai, hogy ilyen hamis vagy gyanús tanításokat közvetítsenek? Az Örtorony szervezet sohasem habozott idézni bibliai szótárakból, bibliai kommentárokból, lexikonokból és más olyan munkákból, amelyek a kereszténység tudósainak munkásságai, *bármikor amikor állításait a szervezet tanításainak alátámasztására lehet használni*. Hogy csak egyetlen példát említsünk, Az Örtorony 1991. január 15-ei számában csupán hat oldalon belül (10-15. oldal) idéznek **tizenöt** forrásból az álláspontjuk alátámasztására - mindegyiket a „hamis kereszténységtől” vették. Általában amikor egy idézet előnyös egy Örtorony-álláspont alátámasztásához és használják is azt, nem fordítanak figyelmet arra a tényre, hogy a forrás - legyen az egy bibliai szótár vagy kommentár vagy egyéb vallási munka - annak a terméke, ami az Örtorony fogalmai szerint „hitehagyott kereszténység” műve, és a számukra előnyös anyag szerzőjét nem úgy nevezik vagy határozzák meg, mint „Nagy Babilon” képviselőjét, hanem mint „egy bibliatudóst” vagy hasonló címmel. Kizárólag amikor ezek az állítások ellentétesek az Örtorony tantételeivel, akkor tűnik fel az a következtetés

típusú elfogult hozzáállás, amelyet ez a cikk is példáz. Az őszinteség feltétele annak elismerése, hogy egy érvelés a saját érdemén áll vagy bukik, függetlenül annak forrásától.

Hamar megpróbálják az olvasót egy „hamis dilemma szarvaira” tűzni azzal, hogy azt állítják „ez a tanítás nincs összhangban a Bibliának más írásszövegeivel, amelyek ugyanezre a témára vonatkoznak.” Azonban ez a kijelentés egy puszta állítás, amely minden alapot nélkülöz. A vita kedvéért engedjük meg annak feltételezését, hogy a szervezet összes más tanítása a 144.000 számának szószerintiségéről, arról, hogy mások reménysége ezen a számon kívül az élet egy földi paradicsomban, arról, hogy a juhok a juhokról és a kecskékről szóló példázatban azoknak felelnek meg, akik majd a földi paradicsomban fognak élni - tételezzük fel, hogy ez mind helyes. Hogyan állhatna ez bármilyen módon Jézus pogányokra történő utalásával szemben a vita tárgyát képező szövegben, a János 10:16-ban? Egyszerűen sehogy.

Nem igaz, hogy a pogányok közül megtérők valójában egyesültek a zsidókból lett keresztényekkel, egy nyájat alkotva egy Pásztor kezei alatt? Attól függetlenül, hogy a szervezet tanításai a földi osztályról igazak vagy sem, ez nem változtatja meg ezt a tényt végeredményben vagy mégis? Mivel a pogányok ‘figyeltek Jézus hangjára’ és valóban csatlakoztak a zsidókból lett keresztények nyájához, mi akadályozná meg Jézus hasonlatának erre történő alkalmazását? Mi lehet az oka annak, hogy megpróbálnak „szembenállást” erőltetni egy ilyen bibliai értelmezés és a szervezet földi osztályról és földi paradicsomról szóló tanítása között, amikor az ilyen konfrontáció vagy szembenállás egyáltalán nem szükséges? Ha az érvelésük szilárdan állna és a szentírási bizonyítékokkal összhangban lenne, nem lenne szükség arra, hogy a cikk szerzője a hamis dilemma eszközét vegye igénybe. Az *Őrtorony* érvelése se nem becsületes, se nem tényszerű.

A következő bekezdés azt kívánja sugallni az olvasónak, hogy mi az amit János „emlékezetébe idézett”, amikor leírta Jézus szavait. A Máté 25. fejezetében olvasható juhok és a kecskék példázatára hivatkozva, a következőt írják:

⁷ János apostol ismerte ezt a példázatot, mert ő és a testvére Jakab, valamint Péter és András is azok közé tartoztak, akik előmozdították Jézus jövendölésének elmondását, amikor külön érdeklődtek a „jel” felől, János pedig teljes egészében hallotta a jövendölést (Márk 13:3, 4). Amikor tehát feljegyezte Jézusnak a „más juhok”-kal kapcsolatos szavait, nagyon jól az emlékezetébe idézhette Jézus példázatát a juhokról és a kecskékről. Ő volt az idős apostol, aki a Jelenéseket kapta, amely feltárta, hogy a szellemi Izrael 12 törzse csupán 144 000 tagot számlál. Ő tehát tudta, hogy az „akol”, amelyben a „kicsiny nyáj” lesz, az összes megmentetteknek csupán egy korlátozott számát öleli majd fel.

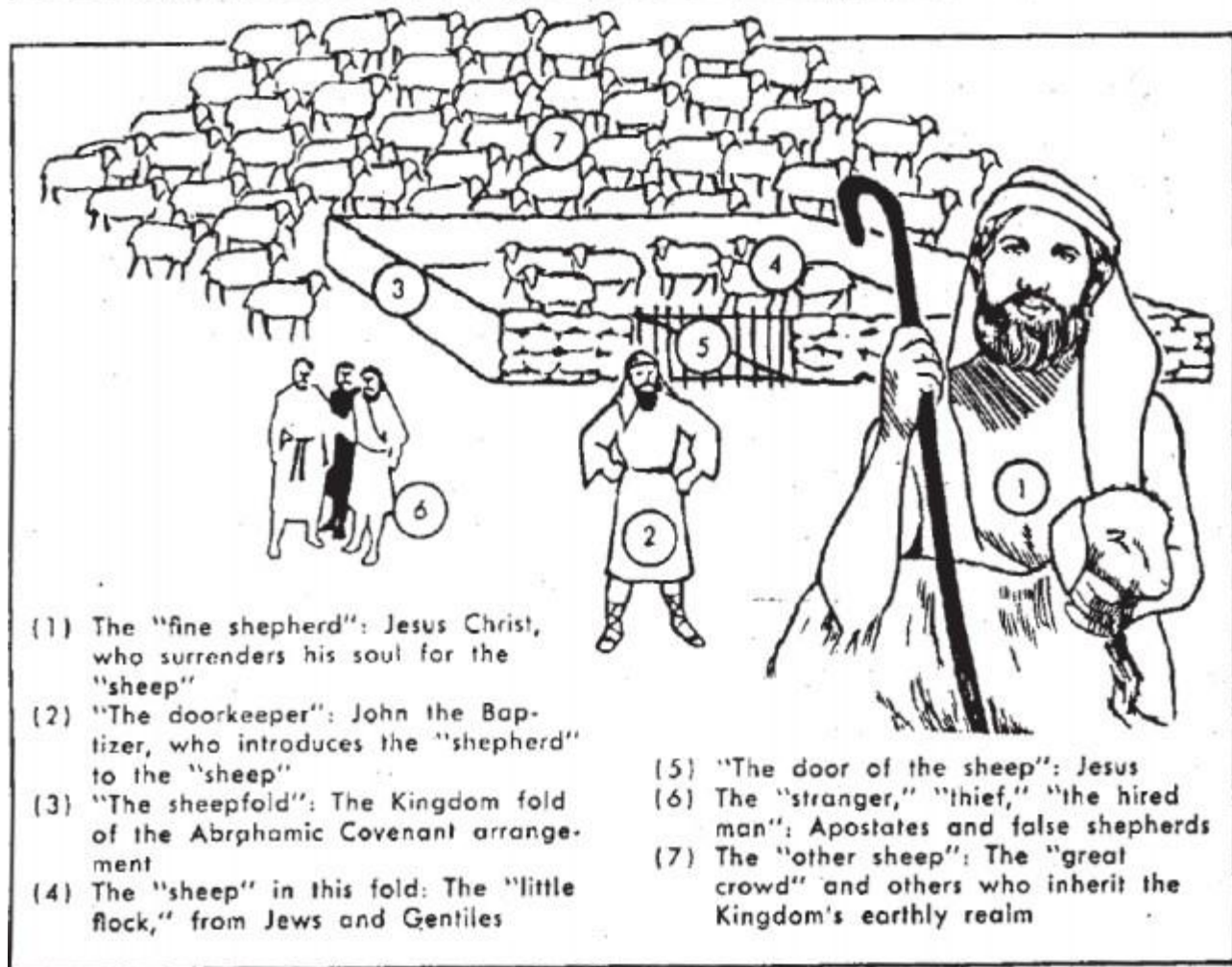
Az Őrtorony, 1981. március 1., 10-11. o.

A cikk írója bármennyire is próbálkozik a gondolatolvasással, nem bizonyít vele semmit; emellett értelmetlen is mivel a János 10:16 vers szavai nem *János* gondolataiban keletkeztek, hanem *Jézus* szavai. Az állítás azt is *feltételezi*, hogy János úgy értelmezte a 144 000-ret a Jelenések könyvében ahogyan az *Őrtorony* szervezet értelmezi azt. Még egyszer: a szerző körkörös érveléssel érvel.

Talán a legérdekesebb jellemzője a cikknek az a kép, amely grafikus formában ábrázolja az *Őrtorony* szövegértelmezését, ezt alább láthatjuk.

Bár igaz, hogy ez csupán egy művész vázlata, az *elgondolást* amit a jelenet közvetít úgy tervezték meg, hogy az szinte hihetetlen módon harmonizáljon/álljon összhangban a szervezet tanításával.

Jehovah's Arrangement for His "Sheep"

A képen látható egy izraelita pásztor *hét* karámmal védett báránnyal (szám szerint) és *ötven* másik (szám szerint) kívül hagyottal, amelyek nem élvezik a karám biztonságát. Milyen pásztor rendezné így a juhait vegyük a történelem bármely részét, a világ bármely rasszát vagy országát? Milyen pásztor gyűjtené össze a „más juhokat” nagy számban majd hagyná őket magukra elszakítva, elfalazva az ő meglévő nyájától, és a juhakol körül hagyva őket? Még ha két különböző fajtáról lenne szó, amelyek két különböző minőségű és típusú gyapjút adnak, a pásztor még akkor is biztosítana egy juhkarámot a hozzáadott fajtának. Azonban a keresztényeknek valóban két „fajtája” létezik (bármely értelmezés szerint is), akik az *Őrtorony* képén ábrázolt egyenlőtlen bánásmódban részesülnek?

Figyelemre méltó, hogy a művész által használt arányok alapján körülbelül 7 kint lévő juh jut minden egyes bent lévő juhra. Ha az arányt az akkor több mint 4 000 000 Tanúra alapoznánk amely most a feltételezett „más juhok” osztályát alkotja, összehasonlítva a 144 000 úgynevezett „kicsiny nyáj” számával, az arány valójában a 28 az 1-hez állna közelebb. Ez azt jelentené, hogy ha 7 bárányt ábrázolunk a karámon belül, akkor 196 jutna kívülre, ami még inkább hihetlenné tenné az egész jelenetet.

Az első században pünkösdi alkalmával 3000 személy keresztelkedett meg. Később a beszámoló „ötezer *férfira*” hivatkozik, akik azok között voltak akik elfogadták a jó hírt (Cselekedetek 2:41; 4:4). Az elkövetkező években nem csupán Jeruzsálemben volt további növekedés, hanem hívők gyülekezetei alakultak az egész akkor ismert világban és a történelmi bizonyítékok is azt mutatják, hogy azok száma akik a jó hírt magukévé tették elérte a sok tíz- vagy akár több százezret. Vesd össze: Cselekedetek 6:1, 7; 8:1, 4, 5, 14; 13:44, 48, 49; Máté 28:18-20; Cselekedetek 1:8. Még ha azt *feltételeznénk* is, hogy a nagy részük nem bizonyult hűségeseknek, még akkor is nehéz lenne elhinni, hogy nem voltak legalább pár ezren akik annak bizonyultak. Az *Őrtorony* folyóirat 1879-ben elkezdett kiadása óta több tízezeren vallották, hogy Krisztus felkent követői és az *Őrtorony* biztosan állítja, hogy ezek többsége hűségeseknek bizonyult. Szemléltetés céljából, ha elfogadnánk - nagyon konzervatív módon -, hogy körülbelül 10000 személy bizonyult hűnek a

haláláig az első század folyamán és 1879-től számolva még 10000, akkor maradna (az Órtorony tanításával összhangban) 124000 személy akik - a köztes időszak alatt - mennyei öröksége jóvá lett hagyva. Nézzük meg, hogy ez mit jelentene. Ez azt jelentené, hogy az Órtorony szervezet megjelenését megelőző 1779 éves időszak alatt Jézus Krisztus, aki a követőit a Máté 28:20 versében olvasható szavaival összhangban vezette, évente átlagosan csupán 70 személyt talált - *az egész világon* - az ő hú és méltó követőjének! Ezt a számot a 124000 (felkent) 1779 (év)-el történő elosztásával kapjuk eredményként. Bizonyára próbára teszi a hitet, ha úgy gondoljuk, hogy ilyen csekély eredmények származnának Jézus tanítványai feletti vezetéséből továbbá ez lealacsonyítaná a jó hír erejét és Isten szent Szellemének erejét is.

Mindezen bonyolult érvelés ellenére egyértelműnek tűnik, hogy egy igaz keresztény az egy igaz keresztény. Az ihletett Szentírás világosan tudatja ezt és nem mutat be más jellegűt. *Mindenkit* aki hallja a jó pásztor hangját arra szólít fel, hogy ugyan azt a fajta hitet és szeretetet gyakorolja, Isten Szellemének ugyanazokat a gyümölcsseit teremje meg, ugyan azt a kapcsolatot élvezve Ővele az ő fiaiként. A két különböző fajtájú keresztény „juh” elképzelése az emberi találmány terméke.

Egyenesen a Bibliában található egy olyan rész, ami figyelemre méltó párhuzamba állítható a János 10:16-al, történetesen, amit Pál apostol írt az Efézus 2:11-18-ban. Ott a juhok két csoportja helyett, az apostol két népre hivatkozik, mégpedig a zsidókra és a pogányokra és az *Új világ fordítás* szerint a következőket mondja:

„Így tehát mindig tartsátok elmétekben, hogy korábban nemzetekből valók voltatok testre nézve — „körülmetéletlenségnek” hívott benneteket az, amit „körülmetelésnek” hívnak, melyet kézzel hajtanak végre a testen —, hogy abban az adott időben Krisztus nélkül voltatok, elidegenedetten Izrael államától, idegenek az ígért szövetségeire nézve, s reménység nélkül és Isten nélkül voltatok a világban. Most azonban Krisztus Jézussal egységben, ti, akik egykor távol voltatok, közel kerüdtetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békénk, ő, aki a két felet egygétette, és ledöntötte az őket elkülönítő válaszfalat. Teste által eltörölte az ellenségeskedést, a rendeletekből álló parancsolatok Törvényét, hogy a két népet egy új emberré teremtsen önmagával egységben, és békét szerezzen, s hogy egy testben teljesen megbékéltesse az Istennel mindkét népet a kínoszlop révén, mivel önmaga által kiölte az ellenségeskedést. És eljött, és hirdette a béke jó hírét nektek, a távoliaknak, és békét a közelieknek, mert őáltala van nekünk — mindkét népnek — szabad utunk az Atyához egy szellem által.”

A János 10:16 minden egyes eleme megtalálható itt. Jóllehet más szót használ a juhok helyett, de ugyanarról beszél, ugyanazt a képet jeleníti meg. Bemutatja, hogy a zsidó hívőkön (vagy juhokon) kívül a pogány (nem zsidó) hívők (vagy juhok) is hallották a jó hírt (a pásztor vagyis Krisztus hangját), és Krisztuson keresztül a két nép egy testbe lett foglalva, vagyis egy nyájja a fejük, vagyis az egy pásztor alá.

Azt állítani, hogy a János 10:16-ban szereplő „más juhoknak” a nem zsidó hívőkre való alkalmazása „nincs összhangban a Bibliának más írásszövegeivel, amelyek ugyanerre a témára vonatkoznak”, épphogy a tények elferdítése. Ez az értelmezés teljes harmóniában van nem csak Pál fentebb idézett kijelentéseivel, de az írás egészével is. Egészen Isten Ábrahámnak tett ígértétől kezdve, az Írások folyamatosan előremutattak és prófétáltak arra az időre vonatkozólag, amikor Isten minden népet egy népben egyesít, saját népévé a Messiása alatt. Vesd össze: 1Mózes 12:3; 22:18; 28:14; Zsoltárok 72:17; Ézsaiás 19:23-25; Ámós 9:11, 12; Cselekedetek 15:15-18; Galácia 3:8. Látható, hogy ezzel a háttérrel Jézus kijelentése könnyen megérthető, és nincs szükség bonyolult vagy zavaros magyarázatokra. Ahelyett, hogy ellentétben állna „más írásszövegekkel, amelyek ugyanerre a témára vonatkoznak”, és tekintetbe véve az össze erre előre mutató próféciaát, kifejezetten szokatlan lenne Jézustól, ha *nem* a pogányok és a zsidók egyesülését példázta volna.

A másik elnevezés, amit a keresztények állítólagos másodlagos osztályára használnak, a „nagy sokaság” kifejezés, amelyet a Jelenések 7:9-17 verseiből vettek. A keresztények két osztályára vonatkozó tanításukban az Órtorony Társulat erősen támaszkodik a Jelenések könyve 7. fejezetének beszámolójára. János 144000-ról szóló látomását „Izrael fiainak minden törzséből elpeccsételve” a „felkent osztályra” vagy „szellemi Izraelre” alkalmazzák. A 9-től 17-ig terjedő verseket, amelyek a „nagy sokaság ... minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből” írják le egy földi osztályra alkalmazzák, valójában a „szellemi pogányokra.” (Lásd például a *Paradise Restored to Mankind—By Theocracy!* című könyv 80. oldalát, 15. bekezdés) Felettébb érdekes

összehasonlítani erről a „nagy sokaságról” mondott dolgokat azokkal szentírási szövegekkel, amelyeket a szervezet kizárólagosan a „felkent osztályra” alkalmaz vagy azokkal amelyek tisztán mennyei lényekhez kapcsolódnak. Ez az összehasonlítás nagyon hasonló vagy akár azonos leírásokat fed fel. Nézzünk meg néhány példát erre:

A „nem-felkent földi osztályra” alkalmazva

Jel 7:9: a trón előtt álltak

Jel 7:9: és a Bárány előtt

Jel 7:9: fehér köntösbe öltözve

Jel 7:14: Ezek azok, akik kijönnek a nagy nyomorúságból

Jel 7:14: megmosták köntösüket, és megfehéřítették a Bárány vérében

Jel 7:15: éjjel-nappal szent szolgálatot végeznek neki **templomában (görögül na·osz’)**

A „felkent osztályra” vagy mennyei személyekre alkalmazva

Jel 14:1, 3: száznegyvennégyezren ... énekelnek, mintha új ének lenne a trón előtt. (Vö. Jel 1:4; 4:2-6, 10; 7:11; 8:3.)

Jel 5:8: a négy élő teremtmény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt

Jel 6:11: egy fehér köntöst kaptak mindnyájan (Vö. Jel 3:4, 18; 4:4.)

2Tessz 1:4, 7: minden üldöztetéseketben és az ártalatok elviselt nyomorúságokban... tinektek viszont, akik nyomorúságot szenvedtek, megkönnyebbüléssel, velünk együtt, amikor az Úr Jézus kinyilatkozik az égből (Vö. Jel 2:9-11; 6:9-11; Mt 13:21; 24:9; Jn 16:33; Csel 14:22; 1Tessz 3:3, 4,7.)

Jel 22:14: akik megmossák köntösüket, ... hogy bebocsátást nyerjenek a városba [az Új Jeruzsálembe] (Vö. 1Pt 1:2, 18, 19; 1Kor 6:11.)

Jel 11:1: mérd meg az Isten **templomszentélyét [görögül na·osz’]** ... és azokat, akik imádatot mutatnak be abban. (Vö Jel 11:19; 14:15, 17; 15:5-8; 16:1,17)

A görög na·osz’ szót használatos ezen írásszövegek mindegyikében és ez egyértelműen a „szentéllvel” áll kapcsolatban, soha sem egy földi „pogányok udvarával”. Az Órtorony Társulat elismeri, hogy a templomszentély Isten mennyei birodalmát jelenti. Ők azonban a „más juhokat” egy földi „pogányok udvarába” helyezi át. Ne feledd azt sem, hogy a Jelenések 11:2 szerint ezt az udvart „teljesen ki kell hagyni”.

A 144.000-re vonatkozóan a Jelenések könyvének ebben a fejezetében a beszámoló úgy beszél róluk mint akik „Izrael fiainak minden törzséből elpeccsételve” 12.000 mind a 12 törzsből (4-8. versek). Az Órtorony kiadványok „Izrael fiaira” csupán *jelképes* értelemben, nem szó szerinti módon tekintenek, mint a szellemi Izrael része. A 12 „törzset” hasonlóan nem szó szerinti törzseknek tekintik, hanem *jelképes* törzseknek. Ebből a tekintetből minden kiválasztott „tizenkétezer” személyt a tizenkét „törzsből” hasonlóképpen nem szó szerintinek, hanem *jelképesnek* is vehetnénk. A kérdés tehát az, hogy ezeknek a *jelképes* tényezők összeadása hogyan adhat *szó szerinti* összeget végeredményül, nevezetesen a *szó szerint* vett 144000 személyt? Az Órtorony Társulat érve az, hogy mivel a „nagy sokaságot” úgy jellemzik, mint akiket „senki nem volt képes megszámolni”, ezért meghatározatlan létszámú csoportra utal, így tehát a 144000-nek határozott számúnak és szó szerintinek kell lennie. Mégis amikor a „huszonnégy vén” jelentőségét magyarázzák hivatkozva a Jelenések könyvének kapcsolódó részeire, azt állítják, hogy ez a 24-es szám nem szó szerinti, hanem a teljes számát szimbolizálja mindazoknak, akik Krisztussal uralkodnak a mennyben. (Lásd Jelenések 4:4, 10; 5:8; 11:16; 19:4. Lásd még *A Jelenések nagyszerű csúcspontja közel!*, 77. o.) A Jelenések könyvében utalások vannak a 7 szellemre (1:4), a 7 csillagra (1:16), a 10 napra (2:10), a 24 trónra és 24 vénre és a 7 tűzlámpára (4:4, 5), a 4 élő teremtményre (4:6, 7), a Bárány 7 szarvára és 7 szemére (5:6), a föld negyedrésze (6:8), a 4 angyalra és a föld 4 sarkára (7:1), a fák, teremtménynek és folyók stb. harmadrésze (8:7-12), és még sok-sok más számot használ, amelyet az Órtorony kiadványok nem szó szerint, hanem *jelképes*, szimbolikus értelemben vesznek. Akkor tehát miért nem tekinthetünk ugyan így a 144000-re is? A fenti okok miatt néhányan a 144000-ret egy szimbolikus számnak tekintik, amely egy ideális alakot testesít meg, a végösszegét mindazoknak akik szellemi izraelitákká váltak, nem számít, hogy hány bizonyul annak. A „nagy sokaság” ugyan így egyszerűen ugyanezeket a személyeket jelentheti, azonban a valóság nézőpontjából, a 144000 által képviselt *jelképes* tökéletesség beteljesedéseként.

...Elérkezett 1935 és Rutherford bíró a Washington D.C.-ben megtartott kongresszuson bejelentette a „kinyilatkoztatott igazságot” arról, hogy a „nagy sokasághoz” tartozók szentírásilag nem mennyei, hanem földi életre hivatott. Ahogy Ed [Edward Dunlap] kifejtette, ő mindig is egy mennyei élet reményében bízott, úgy érezte, hogy semmi sem lehet csodálatosabb, mint hogy Isten és az ő Fia jelenlétében szolgáljon. Azonban a bejelentett szervezeti nézőpont változás miatt visszafogta ezen reményeit és elfogadta amit mondtak neki, hogy az ő reménységének a „nagy sokaság” részévé válásának kellene lennie.

Egészen 1979-ig tartott amíg egyértelműen arra a döntésre jutott, hogy semmilyen emberi szervezet nem tudja módosítani a Szentírásban található meghívást azzal, hogy egy dátumot tűz ki módosítva azt a reménységet amelyet a Biblia minden ember számára nyitottnak mutat be, minden ember reménységének, akár Tom-nak, Dick-nek, Harry-nek vagy Ed-nek hívták is. Így tehát negyvennégy évvel 1935 után elkezdte magához venni az emlékjegyeket, a kenyeret és a bort az Úrvacsorán, olyasmit téve ezzel amit kizárólag a „felkentek” tesznek Jehova Tanúi között.

Ha egy Tanú vagy bárki más azt kérdezi: „Honnan tudhatja valaki, hogy ő a ‘felkent’ mennyei reménységű osztály tagja?” a szokásos válasz Pál, a Róma levél nyolcadik fejezetének 16. és 17. verseiben olvasható szavaira hivatkozik:

„Maga a szellem tanúskodik a mi szellemünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha tehát gyermekek vagyunk, akkor örökösök is: igen, örökösei Istennek, társörökösök pedig Krisztussal, feltéve, hogy vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.”

A hivatalos tanítás az volt és még most is az, hogy kizárólag a 144000 „felkent” kaphatja meg ‘a szellem tanúságát’, és ez közli velük hogy ők a 144000 tagot számláló kiválasztott csoport tagjai, akiknek egyedül van reménységük a mennyei életre. Mindenki más csupán Isten “leendő” gyermekének minősíthető, és az ő reménységüknek földinek kell lennie.

A szöveggörnyezetet elolvasva a fejezet legelejétől végig nyilvánvaló volt Ed számára, hogy Pál apostol valóban két osztályról írt. Azonban *nem* két olyan osztályról, amelyet a reménységük oszt meg legyen az mennyei vagy földi élet a jövőben.

A két osztály ehelyett tisztán azonosítható: egyrészt azokkal akiket Isten szelleme vezérel, másrészt azokkal akiket a bűnös hústest vezérel.

Az apostol által meghatározott kontraszt nem a mennyei élet és a földi élet reménysége között áll, hanem maga az élet és a halál között, Isten barátai és Isten ellenségei között. Ahogyan a 6-tól 9-ig terjedő versek is megállapítják:

„Mert a testi gondolkodás halált jelent, a szellemi gondolkodás viszont életet és békét. Mert a testi gondolkodás ellenségeskedés az Istennel, mivel a test nincs alárendelve az Isten törvényének, hisz nem is lehet. Így azok, akik a testtel vannak összhangban, nem lehetnek kedvére Istennek.

Ti azonban nem a testtel, hanem a szellemmel vagytok összhangban, ha Isten szelleme igazán bennetek lakik. De ha valakinél nincs meg Krisztus szelleme, az nem tartozik öhozá.”

Pál értekezésében nem volt mennyei vagy földi életről szóló kérdés hanem egyszerűen arról, hogy valaki Isten szelleme szerint él vagy ehelyett a bűnös hústest kívánságaival összhangban él. Pál egyértelművé tette, hogy vagy az egyik vagy a másik dolgot választhatjuk: az egyén vagy Isten szellemében van és megtermi annak gyümölcsseit, vagy Isten ellensége és nem tartozik Krisztushoz. Enélkül a szellem nélkül nem létezhetne “élet és béke”, csupán halál. Ha a személy birtokolta Isten szellemét, akkor ő Isten fia, ahogyan Pál is leírta (14. vers):

„Mert akiket Isten szelleme vezet, azok mind Isten fiai.”

Vesd össze az apostol által használt „szellem által vezetett” kifejezést egy hasonló kontraszt esetében a bűnös hústest és Isten szelleme Galácia 5:18 között, ahol kijelenti, hogy azok, akiket „a szellem vezet” „nem állnak a törvény alatt”. Azt elutasítani, hogy ez az összes keresztényre vonatkozik, nem pedig egy kiválasztott csoportra, az mindenki mást a törvény és ítélet alatt hagyja.

Ahogyan Ed megjegyezte, Pál szavai szerint nem csupán néhány, hanem „MINDENKI, akit Isten szelleme vezet” az ő fia és gyermeke. Akiket ez a szellem vezet, magukon viselik a szellem „tanúságának” hatását, ideértve a bizonyítékot, hogy megtermik a gyümölcsseit az életükben, hasonlóan ahhoz, amit a Biblia ír Ábelről, Énochról, Noéról és másokról, akik „tanúságot nyertek” és Isten kedvében jártak (Héberek 11:1-7)